

Officerer i en betydelig yngre Alder, end det nu er Tilfældet. Dette er i og for sig en Fordel og vil navnlig være af Betydning for Fremtiden, da Avancementsforholdene til Kapitain ville blive mindre gunstige, eftersom efter nærværende Forslag Premierlieutenantklassen har faaet en større Udvidelse end de høiere Klasser.

Ved at foreslaa den nuværende næsthygste Klasse ved Officerstolen, i hvilken Sekondlieutenanter faa Lønning og fri Undervisning for at forberede sig til Indtrædelse i næstældste Klasse, ophævet, har man Grund til at antage, at Underofficersselektolen, der i de senere Aar har udviklet sig til en Slags Forskole for Officerstolen, hvortil den slet ikke egner sig, bedre kommer til at svare til sin Bestemmelse at skaffe Hæren dygtige Underofficerer. Det er udenfor al Tvivl, at det er Haabet om gennem Officerstolens næsthygste Klasse, hvor der ydes Eleverne foruden Sekondlieutenantslønning fri Undervisning, at naa at blive fast Officer — et Haab, som for de Flestes Bedkommende dog ikke bliver opfyldt — der lokker de unge Mænd, som gennem Elekstolen ere bleve Underofficerer i Hæren, til at opgive en sikker Stilling, hvor de vilde kunne gjøre fortrinlig Fyldest, for enten at blive staaende paa Halvveien som Sekondlieutenant, en Stilling, der intet Levebrød giver, eller for at komme ind i en Stilling, hvor de Fleste af dem dog ikke passe paa Grund af mangelfuld almindelig Dannelse.

Denne Forandring i Forbindelse med den foreslaaede, ikke ubetydelige Forøgelse i Antallet af ældre Underofficerer, navnlig af Stabssergenter, vil forhaabentlig tillige i Forbindelse med nogenledes gode Lønningsvilkår bidrage til at skaffe Hæren en god Tilgang til den saa vigtige faste Underofficerklasse.

Ved Hærløven af 1867 indførtes 2 nye Principer i Bestemmelserne om Forfremmelsen af Befalingsmænd; der indførtes Aldersgrændser for de forskjellige Charger, medens Valgavancementet, som tidligere kun havde været anvendt ved Avancementet fra Kapitain og høiere op, ogsaa indførtes ved Avancementet til Kapitain.

At Aldersgrændser i og for sig kunne være hensigtsmæssige for at forhindre, at Officererne i de enkelte Befalingsmandsklasser efterhaanden blive saa gamle, at de blive mindre selvdygtige, og for at skaffe et jevnt Avancement tilveie, er indlysende, navnlig da det i en længere Fredsperiode altid vil være vanffeligt at faa Pensioner til de Befalingsmænd, som Krigsbestyrelsen kunde ønske at afskedige for at holde Hærens Kampdygtighed vedlige og for at skaffe Plads for yngre Kræfter, men om hvilke Befalingsmænd det ikke altid vil kunne siges, at de ere absolut ubrugelige. En Ulempe ved Aldersgrændsebestemmelserne er, at Alderen paapirker Individerne i meget for-

skjellig Grad; Aldersgrændsen kan derfor, selv om den sættes meget høit, komme til at ramme enkelte, som endnu i nogen Tid kunde have gjort Fyldest i deres Charge. Medens derfor Aldersgrændsen paa den ene Side simplificerer Administrationen med Hensyn til Forfremmelse, naar man nemlig lader Aldersgrændsen besørge Alt, saa vanskeliggjør den paa den anden Side Administrationen for den, der stiller sig til Opgave virkelig at faa de gode og brugbare Kræfter, som findes i Hæren, suldt udbyttede og at forhindre, at en meget dygtig Mand maa sthydes ud, fordi han tilfældigvis er noget gammel i Forhold til sin Plads; der vil da hos Administrationen fordres megen Omsigt og Forudsæenighed for at faa det for Hæren bedste Resultat frem.

Man har i nærværende Forslag bibeholdt Principet om Aldersgrændser; men for at lette Administrationen samtids med, at Bestemmelserne blive mindre rigorose for den Enkelte, har man foreslaaet 2 Aldersgrændser, en høiere, som er den egentlige Aldersgrændse, som medfører Bedkommendes Afstedigelse, og en lavere, som, naar den er naaet, giver Bedkommende Ret til at søge sin Afsted med Pension og Krigsbestyrelsen Ret til at afskedige ham, naar han dog ingen Udsligt har til Forfremmelse i Løbet af den Tid, han har tilbage, inden den egentlige Aldersgrændse naas, og naar hans Forbliven i Hæren mulig vilde bevirke, at en Officer i en lavere Charge, som man kunde ønske at bevare for Hæren, saldt for Aldersgrændsen. Man vil vel ikke herved opnaa at faa en lavere Gjenmøntskaldet for de enkelte Charger eller i det Hele taget gunstigere Avancementsforhold for Hærens Officerer; men man giver Tilfældet lidt mindre Raaberum og kommer bort fra det, som utvivlsomt er det Allerhøvedigste ved den nuværende Ordning, at Officerer efter at være valde for Aldersgrændsen endnu kunne staa i 3 Aar og dermed bevirke, at dygtige Mænd i lavere Charger ikke kunne opnaa Forfremmelse. Den høiere Aldersgrændse for Premierlieutenanter har man sat lig den for Kapitainer, idet disse to Befalingsmandsklassers Tjeneste ikke kan siges at stille væsentlig forskjellige Fordringer til Bedkommendes Mobilitet.

Man har tillige sat Aldersgrændsen for Officerer i Forstærkningen noget høi ere end for de tilsvarende Charger i Linien, da man kan gaa ud fra, at Forstærkningsafdelingerne kunne nøies med mindre Mobilitet hos deres Befalingsmænd end Linieafdelingerne. Ved denne Bestemmelse samt ved Indskrænkningen af den saakaldte Domicilbestemmelse for Forstærkningsofficerer har man Grund til at antage, at det vil kunne lykkes at holde Forstærkningsafdelingerne i Rammer mere subtile, end det hidtil har været Tilfældet.

Medens det paa den ene Side maa anses